

ЗМІСТ

<i>Вступ</i>	7
<i>Пролог. Universo Parallelo</i>	9

Частина друга

6:32 — ЖАХІТТЯ

1 Потоп Аль-Акси	19
2 Обдурити «розумний бар'єр»	40
3 Таємниця, якої не було	52
4 Найдовша ніч	63
5 Серця й печінки	68
6 Беєрі	83
7 Відчай	89
8 Потрясіння	104

Частина друга

«AUX ARMES, CITOYENS!»

9 Диво	121
10 Єврейська свиня	131
11 Війна	141
12 Брати (і сестри) по зброї	154

Частина третя
НИЖНІЙ СВІТ

13	Заручники	171
14	Діти й малюки	178
15	Царство непевності	185
16	Вороги	196
17	Мусаві	208
18	Бої	216
19	Світанок Емілії	225
20	Один день січня і лютнева ніч	233
21	Скарб Сінвара	244
22	На самоті	251
23	Подарунок із Тегерана	264
24	Верхівка айсберга	273
	<i>Епілог. Музей смерті</i>	279
	<i>Примітки</i>	281

ВСТУП

Я почав писати цю книжку 8 жовтня 2023 року, після безсонної ночі.

Я вимкнув телевізор коли, на одному із закордонних каналів переглянув жахіття, що коїлися в поселеннях на кордоні з Газою, а на іншому — бурхливі вуличні акції на підтримку ХАМАСу в іноземних столицях.

Я знав, що цю ключову сторінку історії спотворять і сфальсифікують брехня та фейкові новини, а також — емоції, сліпий фанатизм, безтямна ненависть до одних і дурнують преклоніння перед іншими. Я відчував, що мій обов'язок — розповісти правду про ці апокаліптичні події, які струсували світ. Але розповісти цю правду зараз, сьогодні, а не за рік, два чи п'ять. Зараз.

Коли не брати до уваги кількох посилань, ця книжка не є академічною, як більшість із моїх попередніх праць. Перш ніж почати писати біографію Давида Бен-Гуріона, я провів із ним дев'ять років, копітко досліджуючи кожен аспект його життя. Я мав вільний доступ до його особистого архіву, де зберігалося пів мільйона документів. На бажання я міг звертатися з ними, й це не враховуючи роботу із сотнями інших джерел, інтерв'ю, статей, фотографій, книжок... Я мав час. Це була розкіш, яку я не можу дозволити собі сьогодні.

Історія може чекати роками, поки більшість фактів спливають на поверхню і стануть доступними для дослідників. Але ця книжка чекати не може. Фейкові новини й репортажі затоплюють медіа, студмістечка, легковірні уми юних студентів і дорослих вояків. У майбутньому можуть стати відомими істинні, нові

факти, які забезпечать нас додатковою, недоступною сьогодні інформацією. Я готовий це прийняти.

Але, пишучи цю книжку, я хотів, щоб мій читач стежив за подіями точнісінько так само, як я, дихав тією самою атмосферою, пережив ці драматичні місяці разом зі мною, відчув увесь біль, рішучість, внутрішню боротьбу ізраїльтян і їхні пошуки порозуміння. Я намагався писати правду. Я намагався бути об'єктивним, але не безстороннім. Ніхто не може бути безстороннім. Ніколи.

Набуваючи форми в моїй уяві та на цих аркушах, рукопис був вірним супутником історії у процесі її щоденного творення.

Я прагнув, щоб ця книжка вийшла якнайшвидше, і вдячний моєму видавцеві, Моше Геллеру з КТАV, за його підтримку і боротьбу з безжальним чудовиськом, ім'я якому Час. Також я хочу подякувати моїй науковій асистентці й координаторці редакційної роботи Ніллі Овнат, за її відданість справі, її ідеї та сотні годин, які ми разом провели в пошуках джерел, повідомлень і свідків.

І я у великому боргу перед моїм другом Дороном Краковим за його виважену вичитку рукопису, мудрі поради й осяння та спонтанне понаднормове редагування.

М. Б.

UNIVERSO PARALELLO

Вони танцювали всю ніч і навіть тоді, коли сонце з'явилося на чистому блакитному небі. Перші промені пронизали велетенський різнобарвний тент, навислий над головним танцмайданчиком і пультом диджея. Це був апофеоз рейв-вечірки: танок на честь сходу сонця. Carі, один із танцівників, відійшов від превеселого натовпу випити й тепер, як загіпнотизований, дивився на один із найгарніших світанків, які тільки бачив. Він прибув на фестиваль увечері, як і ще три тисячі молодих чоловіків і жінок. Це були ізраїльтяни, європейці, американці, охоплені бажанням відзначити Super Nova Succoth Gathering — фестиваль музики, кохання й миру, організований міжнародною групою Universo Paralello.

Дисотека відбувалася на великій ділянці в західній частині пустелі Неgev, неподалік кібуцу Реїм. (Кібуц — колективне поселення.) Організатори вклалися в усе, що могло б знадобитися тисячам молодих людей, які збираються потанцювати й випити (а можливо, й понюхати): невичерпний бар, дві сцени, три чудові танцмайданчики, лазарет, десятки біотуалетів, ігрові автомати, роздача різноманітних подарунків, зокрема найдки, ювелірні прикраси й славнозвісне вбрання для рейв-вечірок — здебільшого жіноче. З-за кордону ринули диджеї та рок-гурти. Навколо головного тенту, мов гриби, повиростали намети з великих полотен кольорової тканини. Вночі залитий вогнями й барвами, тент видавався чарівною печерою. А над усім цим вивищувалася статуя Будди.

Дивлячись на прекрасний світанок, Carі з подивом зауважив у небі дивні вогні, за якими тяглися сірі димні хвости. Зненацька

земля струсонулася від громоподібних вибухів. Він миттю зрозумів: вогні були від випущеного з Гази ракетного залпу. Це було несподівано, лячно. Що сталося? На кордоні з Газою було спокійно!

Навколо купчилися люди, стривожено спостерігаючи за ракетними слідами в небі. Вони ніколи не бачили одразу стількох ракет, які палахкотіли б над головами, несучи свій вантаж смерті й руйнування вглиб Ізраїлю. На їхнє перехоплення злетіло кілька ракет «Залізного купола». Втім, багато хто далі танцював під блискучим тентом, попри лихо, що наближалось ззовні. Дві дівчини в чорних топах довели своїх партнерів до безтямного екстазу.

Ліор, медик, прогулювався з подругою, коли побачив, як просто над танцмайданчиками вибухають якісь феєрверки. Він остовпів. «Тут до мене дійшло, що це не піротехніка. Це були міномети!» Він поліз у свою медичну сумку за хірургічними рукавичками. Десь заревла сирена, і музика різко урвалася. З гучномовців угорі раптом залунало: «Увага, повітряна тривога! Увага, повітряна тривога!». Це було попередження про ракетну атаку. Голос продовжував: «Дискотеку закінчено. Повітряна тривога!». Всі повинні були сховатися в найближчому укритті. Але де воно? Навколо, між пісками й гаями із чагарником, лежала пустка. Під зливою тривожних наказів із гучномовців багато спантелених, наляканих людей кинулося до шосе, де вони позалишали свої автівки. Інші стояли розгублені на танцмайданчиках, не здатні вирішити, що робити.

Одна дівчина, на ім'я Ліран, застрибнувши у свою машину, побачила, що віддалік на шосе зупиняється білий пікап; з нього вистрибували вдягнені в темне люди. Вона втиснула в підлогу педаль газу, й авто рвонуло вперед. Але зненацька навколо заgrimіли автоматні черги. Вдягнені здебільшого в чорне постаті з ручними кулеметами, автоматами й гранатометами відкрили вогонь по натовпу. Деякі з них носили оливкові однострої, подібні до форми АОІ (Армії оборони Ізраїлю). Декотрі були й у цивільному, розмахуючи пістолетами, сокирами та кийками. Вони гукали один до одного арабською. Прошиті кулями машини з гостями фестивалю з'їжджали із шосе, ніби ними керували п'яні, врізалися в дерева й злітали в кювет; вікна вибиті, водії та пасажирки в агонії,

на всьому кров. Асфальт було всіяно тілами, й нечисленні авто, яким удалось прорватися, мусили маневрувати між ними. Натовп застиг. Терористи! ХАМАС? Але цього не може бути! Кордон щонайменше за п'ять кілометрів звідси, за непробивною стіною!

Проте навколо падали смертельно поранені чоловіки й жінки. По території розсипалися десятки терористів, розстрілюючи безпомічну молодь. Над спустілою площею носилися скрики болю і вигуки жаху. Лічені хвилини тому тут танцювали щасливі молоді люди — а тепер скрізь лежали скривавлені трупи. Шоковані, знецілені живі розбігалися в усі сторони. Дехто намагався звернутися до охорони й поліції — там було приблизно 35 поліцейських — але єдиною порадою було: «Біжіть!».

Хтось зателефонував до поліції, але чергова на іншому кінці дроту, здається, не сприйняла почутого серйозно. «Висилаємо машину», — сухо повідомила вона й поклала слухавку. Ліор, медик, гарячково перев'язував рани в лазареті. Поряд помирала юна дівчина. «...А вони й далі стріляли по нас, ми не мали вибору й побігли, покинувши її». Кілька поліцейських хоробро спробувало відстрілюватися, але вони мали тільки пістолети. Їх негайно застрелили.

Сарі та його подружка стрибнули в машину. Вони рушили на схід. Але назустріч їм мчали поцвяховані кулями автомобілі; водії (деякі з них — у крові) сигналізували, щоб Сарі повертав назад. Дорогу перекрили терористи. Сарі розвернувся на вузькому шосе, й вони поїхали на захід, але за хвилину чи дві їх зустрів смертоносний вогонь. Вони опинилися в пастці: терористи на шосе були з обох боків і розстрілювали машини. Двоє молодих людей залишили авто й побігли до збірної бетонної укриття, чогось на кшталт хижки з посиленими стінами. Там було напхано напхано; всередині ховалися десятки нажаханих людей. Багато хто галасував у паніці, тим часом як автоматні черги чулися дедалі ближче. «Де АОІ? — кричала якась дівчина, — де армія?»

«Це місце — смертельна пастка, — подумав Сарі. — Якщо залишимося тут — помремо». Вони з подругою вибігли назовні й під градом куль перетнули шосе. Частина машин палала. Навколо лежали тіла. Поранені кричали, благаючи про допомогу.

Куди податися? Сагі уявлення не мав, але бачив велику кількість людей — можливо, сотні — які бігли через поля. Пара кинула за ними, чуючи позаду вибухи й постріли. Вони не сумнівалися, що терористи близько і наздоганяють. І справді, частина переслідувачів мчала за ними на позашляховиках, стріляючи фактично впритул. Дехто з переляканих молодих людей умикав на бігу мобільні телефони, намагаючись зрозуміти, що відбувається. Зі слухавок також лунали розпачливі волення про допомогу — з найближчого кібуцу Беері. Там теж були терористи!

Захекані люди спинялися на бігу. Інші кричали, вирячивши очі. Сагі бачив, що багато хто від'єднується від групи, тікаючи між дерев і в кущі в пошуках захисту й сховку від переслідувачів. Але більшість бігла далі, а потім — ішла. Вони не спинялися чотири години, покривши орієнтовно двадцять кілометрів, доки не побачили на бічній дорозі автівки АОІ. Втікачі були вже біля Патіша, маленького села в пустелі Негев. Їх оточили збентежені ізраїльтяни, пропонуючи їжу, питво та незчисленну кількість палких обіймів. Їм удалося!

Позаду, на розгромленому фестивалі, чорний розпач ширився серед тисяч хлопців і дівчат, які намагалися втекти або сховатись, а їх відстрілювали, як диких звірів. Вони приїхали танцювати, пити й розважатися, і ось безтурботні веселощі перетворилися на криваве пекло. Ніхто не мчав на допомогу. Останні надії стрімко танули. Вони помруть — жахливою, жорстокою смертю від рук дикунів-убивць. Але чому? Як? Одні терористи добивали поранених сокирами, інші наступали на скривавлені голови.

Аміт, друг Сагі, відчував подих смерті; виходу з побоїща не було. Та тут невідь-звідки з'явився мікроавтобус. Водій, араб, загнав Аміта й ще кількох поранених чоловіків і жінок у салон. Це був Юсуф аз Зіадне з бедуїнського містечка Рахат. Він завів двигун, але раптом побачив молоду жінку із зівущою раною на нозі, яка стояла поміж трупів, плакала й кликала на допомогу. Він зупинився й узяв її в мікроавтобус, а тоді рушив між тіл і уламків, серед криків відчаю і автоматних черг, підбираючи поранених. Мікроавтобус міг умістити 14 пасажирів, але він